

DOKOŘÁN

ÚNOR
2020

CENA 48,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

naše divadlo právě prožívá „rajské časy“! Když se to řekne takto, mnozí si mohou myslet, že se „válíme“ někde na pláži s rukou pod hlavou a „do huby nám padají pečení holubi...“ Opak je pravdou! Pracujeme, „až se z nás kouří!“ Ale vězte, že pro člověka, který dělá divadlo, se vsutku jedná o rajskou hudbu, když slyší, že má práce tolik, že se téměř nedá stihnout...! Po prvých premiérách v sezóně *Žebrácké opeře* Václava Havla a muzikálu *Mamma Mia!* jsme se dostali do tlaku je co nejvíce hrát. Hledali jsme nové termíny a přidávali jsme představení všude tam, kde to bylo jenom trochu možné. A ve stejném čase jsme začali chystat silvestrovskou premiéru Nestroyovy komedie *Pro nic za nic*, ale současně i celkem tři (!) zahraničních premiér, které jsme nastudovávali v různých koprodukcích. Nejprve muzikál *Heidi* s premiérou 4.12. ve Vídni (v divadle pro 1.200 diváků), pak muzikál *Kráska a zvíře* s premiérou 25.12. (!!!) v Potsdammer Platz Theater v Berlíně (divadlo pro 1.800 diváků) a následně stejnou inscenaci stejného muzikálu *Kráska a zvíře* pro Stadtsteather Ingolstadt, v němž s našimi produkcemi hostujeme pravidelně už od roku 2007... Pro každou z těchto „*Krásek...*“ jsme museli připravit hned dvakrát identickou scénu, stejné kostýmy, ale zcela jiné interprety, orchestry, techniku atd., atd. Berlínskou premiérou jsme nastartovali turné celkem 31 představení po německých, rakouských a švýcarských divadlech a obsazení interpretů na jevišti bylo zásadně zahraniční a jako obvykle v těchto případech jsme zkoušky realizovali u nás v divadle a kolegové (bylo jich celkem 24) z mnoha evropských zemí (stejně jako 26 herců, zpěváků a tanečníků z obsazení muzikálu *Heidi*) strávili (podle jejich slov) nádherné tři týdny nejenom intenzivní práce, ale taky poznávání našeho města Brna, jeho kultury, památek, ale i běžného života. Mnozí z nich u nás byli poprvé a většina se při odjezdu z Brna těšila na jeho další návštěvy. Pohádkové muzikály *Heidi* pro Vídeň i *Kráska a zvíře* pro evropské turné byly, jak jsem řekl, obsazeny zcela zahraničními umělci. *Kráska a zvíře* pro Městské divadlo v Ingolstadtu bylo výjimečné tím, že až na čtyři kolegy všechny další role v německém jazyce hráli a zpívali členové našeho divadla! A to valná většina z nich německy neumí. Ovšem jsou tak neuvěřitelně jazykově talentovaní a měli natolik dobré lektory, že o nich přísna německá kritika psala v superlativech! Díkce Dáši Křížové, Barbory Remišové (ta teda německy docela umí), Roberta Jíchy (ten se naučí každý jazyk, vedle kterého se vyskytne) a Viktorie Matušové byly dávány za příklad i německým interpretům ve zcela jiných produkcích.

Zažíváme tedy „rajské časy“! Jak jinak, když v nadšení z toho, že máme hodně krásného na práci za sebou, v tomto činění i nadále pokračujeme! Vždyť hned dvě světové (!) premiéry, které se u nás v únoru odehrají, mají ve svém názvu Ráj. 8. února uvedeme fantasy muzikál *Ráj*, který jsem napsal se Zdenkem Mertou a 15. února následuje dramtizace úžasného Miltonova básnického románu *Ztracený ráj*, jenž pro nás zdramatizoval režisér Dodo Gombár.

Vskutku „rajské časy“!

A při setkávání se na jejich výsledcích se s vámi za všechny díky krásné a neobvyklé práci nadšené kolegy z našeho divadla těší

St. Moša

Stanislav Moša, ředitel MdB

Vraťme se ještě na sklonek loňského roku, kdy jsme nafotili plakát k inscenaci Ztracený ráj (zpráva o člověku)...

kterou v našem divadle zkouší režisér Dodo Gombár. Na snímku zrovna se svým asistentem Jakubem Przebindowským vysvětluje Janu Brožkově, jak uchopit roli Adama.

Na zkušebně se rozjela i příprava muzikálu Ráj, ve kterém hraje Markéta Sedláčková matku hlavní postavy. Dětský herec zatím nebyl k dispozici, tak musel zaskočit Karel Škarka.

Zdenek Merta napsal působivou hudbu i pro sborová čísla, která musí celá company zodpovědně nazkoušet...

foto: Tino Katoachnil

... pod dohledem dirigenta Dana Kalouska, režiséra Stanislava Moši a jeho asistenta Stanislava Slováka.

Vyhlášení divácké ankety Křídla bylo jako vždy zakončeno v divadelním klubu, kde slavili, jak ocenění...

tak tvůrčí tým slavnostního večera.

STALO SE...

Petr Gazdík byl právem pyšný na své syny Josefa a Adama, kteří celý večer moderovali s profesionálním přehledem.

Konec roku jsme jako vždy oslavili, jak na Činoherní scéně s diváky a hosty...

tak v zákulisí ve společnosti kolegů a přátel.

Na přelomu roku jsme hostovali v Ingolstadtu s muzikálem Kráska a zvíře.

Dagmar Křtířová a Barbora Remišová...

stejně jako Viktória Matušová, Aneta Majerová, Robert Jícha a Petr Drábek...

nastudovali role v německém jazyce, stejně jako i většina company, která byla složená z našich herců.

Na začátku roku jsme se sešli při společném setkání.

Po hostujícím představení Lev v zimě Divadla na Vinohradech, kde jednu z hlavních rolí hrála Dagmar Havlová, zavítala vzácná návštěva i do divadelního klubu k přátelskému posezení.

Luboš Goby Hádej sám

Já chtěla bych znát
Ty desítky jmen
Tolik lidí a tváří
Co potkávám denně za jevištěm
Koho ptát se kdo mi poradí
Možná Sylva* snad
Nebo personální kancelář
Zkusím tam zavolat

Hádej sám
Kolik profesí
Ukrývá zázemí

Je to jak zázrak
V kulisách večer stát
Kdo vyrobil je natfel a pak postavil
Aby se mohlo hrát
A čím to že kostým
Vždycky v pořádku na ramínku na šatně mám
A můj účes jako z reklamy
Vždy na jevišti vypadá

Být to volba má
Tak bych jim plat zvedla nejspíš
Bez nich tady můžem zhasnout
S nimi hrajeme dál

Kdo se o zvuk postará
Kdo dá mi správný štych se ptám
I mejkap musí být jako z žurnálu
Protože občas zkusíme i po ránu
A kdo připraví mi obálku
Se vstupenkou pro kamarádku
A kolik to všechno musí úsilí stát
Abychom pak my před vámi mohli hrát

Oni ví co s tím
Naše zázemí
Je nejlepší
Teď už to vím
Být to volba má
Tak bych jim plat zvedla nejspíš
Bez nich tady můžem zhasnout
S nimi hrajeme dál
Oni to ví
A jim patří dík

K ozdobám výročního předávání našich cen Křídla patří různé hravé nové texty k písním z inscenací, které uvádíme. Tuto poctu těm, kteří v MdB nestojí na jevišti, ale bez nichž by se neobešlo, zpívejte prosím na melodii Stingovy písně All This Time z muzikálu Poslední loď.

** Sylvou je zde míněna asistentka ředitele a tajemnice činohry Sylva Smutná, jelikož to, co ona neví o provozu MdB, by se skutečně vešlo na tramvajovou jízdenku.*

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatnice
A.D. 1526

INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POŽÁRNÍ STAVBY

AUTOCONT

Ladislav KOLÁŘ

BARDA Z ČLOVĚKA DĚLÁ OKOLÍ

První Křídla přivezla herci Ladislavu Kolářovi *Poslední loď*. Respektive jeho ztvárnění postavy Jackieho Whitea, za něž si vysloužil v této anketě za sezónu 2018/2019 Cenu kolegia revue Dokořán. Kromě toho v loňském roce rovněž převzal výroční Cenu Bard hudebního divadla magazínu Musical-opereta. Ani jako pracující důchodce však o odchodu na odpočinek neuvažuje. Za více než 42 sezón, co je u divadla, si bez něj svůj život neumí představit.

V Městském divadle Brno jste bezmála třicet let, opravdu toto byla teprve první Křídla?

Skutečně jsem žádná ještě nedostal, takže velké překvapení a samozřejmě velmi, velmi příjemný pocit. Mám už nyní logicky mnohem méně příležitostí, než dostávají mladší kolegové, i proto jsem rád, že jsem právě tuto roli dokázal takto využít. Nechci, aby to znělo vychloubačně, ale abych byl upřímný, myslím, že právě Jackieho odvádím dobře, řekněme nadstandardně. Ne že bych jiné postavy odbýval nebo že bych něco flákal. Ale jsou role, které mají oblouk, je co hrát, a jsou role, které jsou sice zdánlivě daleko větší, ale jsou ploché a moc z nich nevytěžíte. U Jackieho jsem už i podle ohlasů na premiéře tušil, že by něco mohlo kápnout. ©

Odhlédneme-li od intenzity diváckého potlesku, jak vůbec herci poznají, jestli hrají dobře nebo špatně?

Důležitý je vnitřní pocit. Pokud je herec soudný, ví nebo přinejmenším tuší skoro od počátku, jestli daná role je tak dobrá, že má přesah, že něco divákům přinese. A není to jen o rozsahu a množství textu. Pokud to pak všechno klapne, můžete si někde v polovině zkoušení začít trochu věřit, že by to mohlo dopadnout dobře.

Bard hudebního divadla, takové označení zní hrdě. Připadáte si jako bard?

Věk na to mám, mladší kolegové mě tak asi i berou, ale já se na to cítím ještě mladý. Nakonec ale, barda z člověka dělá okolí. Samo ocenění mi ovšem dělá velkou radost.

Hudebnímu divadlu se věnujete od počátku své herecké kariéry. Jak se za tu dobu proměnilo?

Hodně až úplně. Začínal jsem za hluboké totality, kdy žádné muzikály takřka nebyly, jen pár dílek typu *Filosofské historie* a podobně, ale nic z těch velkých produkcí a titulů, jak je známe dnes. Ty přišly až později, počátkem devadesátých let,

a byl to svět, který mě začal okamžitě vtahovat. Hodně lidí je „hudebních“, vždyť dnes skoro ani nenajdete činohru, kde by chyběla písnička a hudba by nebyla důležitou složkou inscenace. Těch, kteří nechodí na muzikály, protože nemají rádi hudbu, je minimum.

Někteří namítají, že muzikály jsou o ničem, že jejich příběhy jsou průhledné, banální...

To snad ani nemůže myslet nikdo vážně. Něco takového může prohlašovat jen člověk zaslepený, který tomu nerozumí. Jak by mohl někdo tvrdit, že *Řek Zorba*, *Šumař na střese*, *Muž z kraje La Mancha* či *Kabaret* nebo *Představ si...* přinášejí plytké příběhy? Jsou stejně nosné, stejně přitažlivé jako na činohře, jen jsou ještě posíleny hudbou.

Hudba prý také bude dokonce jedinou možností, jak se domluvit s bytostmi, které nás navštíví z vesmíru... Aspoň podle motta nového muzikálu autorské dvojice Stanislav Moša – Zdeněk Merta Ráj, který uvedeme 8. února. Váš Stanislav Moša, který Ráj i režisruje, obsadil do role Rudena. Co je to za postavu?

Je to důležitá postava. Starý Ruden byl koncertní klavírista, když na Zemi došlo ke katastrofě. Po dlouhých letech objeví Ruden svoje piano a naučí mladého chlapce, který se jmenuje Malej, hrát na klavír tak virtuózně, že se jeho prostřednictvím dokáže domluvit se zástupci jiné civilizace. Protože je to právě hudba, která umí propojovat nejen lidi mezi sebou, ale i celé národy a jak se zdá, rovněž vesmír. Kéž by to byla pravda.

Bude to úspěšné?

Tipovat úspěch či neúspěch jsem se už odnaučil. Zažil jsem mnoho inscenací, kdy byli všichni přesvědčeni, že to bude průšvih, a byly velmi úspěšné. A naopak. Takže čekám na premiéru, a jak se u lidí chytí, dopředu nehádám.

Tento rozhovor má být i trochu rekapitulační... takže nezbytná otázka: Jakou roli považujete za svoji životní?

Určitě by nebyla jedna. Patří mezi ně určitě *Zorba*, *mlíkař Tovje* v *Šumaři na střese*, *kardinál Wolsey* v *Jindřichu VIII.*, *Příběh koně* a našel bych určitě další. Konečně, Jackie White mezi ně bude patřit taky, vždyť jsem s ním dosáhl výše jmenovaného úspěchu!

Na Zorbu a Tovjeho vzpomínáte rád, byly vám nějak blízké i ty postavy? Jejich životní názor, postoje?

Se Stanislavem Slovákem a Lukášem Janotou
v muzikálu *Poslední loď*,
režie: Stanislav Moša

Zorba mi byl svým pohledem na svět asi o něco bližší. Nevím, jestli takový člověk někdy opravdu existoval, ale bylo úžasné, jak si i takřka katastrofické věci v sobě dokázal převrátit, povznést se nad ně, pojmut je jako nedílnou součástí osudu, a ještě tím nakazit i své okolí. Možná to měl o něco jednodušší, než to máme dnes, ale jeho postoj jsem vždycky bral jako návod, jak si počínat se životem, aby se z toho člověk nezbláznil.

A nějakou vysněnou roli ještě máte?

To už ne. Vysněná je teď pro mě každá pěkná role.

Máte za sebou desítky, možná stovky postav – ještě trpíte trémou?

Ta nezmizí, i když na stará kolena se s ní dokážu nějak lépe vypořádat. Asi nějaká obrana organismu proti stresu. Vždycky se jedná jen o ten první krok, kterým vstoupíte na jeviště. Když se vám pak podaří říct pár úvodních vět, na trému zapomenete.

Je tedy pravda, že jeviště léčí?

Hrál jsem večer toho dne, když mi umřel tatínek. A když jsem měl premiéru *Jindřicha VIII.*, maminka na tom byla moc zle. Jevišťe je magické místo, na němž zapomenete na osobní problémy, ale i na fyzickou bolest. Pro ty dvě hodiny jste vyléčen. Nevím, čím to je, ale vždycky, když se ty bolestivé věci stanou, to kouzlo jeviště pocítíme.

Jaká úskalí herecké profese přináší?

Žádná jsem neobjevil. Kdybych se narodil znovu, budu zase směřovat k divadlu. To, že mě z něj na začátku mé herecké kariéry chtěli vyhodit, protože mi to nešlo, by mě mohlo potkat v každém povov-

lání. Ale když už se potom stanete „nedílnou“ součástí nějakého divadla, což se mi tady snad podařilo, je to nádhera. Neměnil bych ani za milion.

Vychováváte novou hereckou generaci na konzervatoři. Jací jsou?

Cokoliv z toho, co jim říkám, padne na úrodnou půdu jen v některých případech. Někteří během těch šesti let studia zjistí, že mají rádi něco jiného víc než divadlo.

Radíte jim, aby šli do oblastního divadla? Vy sám jste působil docela dlouho v Uherském Hradišti.

Nikdy jsem toho nelitoval. Dostával jsem role, které bych si tady nikdy nezahrál. Pokud se někdo chce vyhrát, jedinečně na oblasti, takových talentů, jako jsou Míša Isteník, Aleš Slanina, Petr Štěpán, Andrea Zelová (a je jich samozřejmě víc, tak se neztekejte, kolegové, že vás nejmenuji), po nichž divadla lačně hrábou a jdou z role do role, mnoho není.

Petr Nárožný v jednom z rozhovorů prohlásil, že díky práci si zpomaluje stáří. Cítíte to taky tak?

Už několik let jsem pracující důchodce, ale pokud mi to půjde a můj milý ředitel Stanislav Moša mě tu ještě nějakou sezónu nechá, budu šťastný. Divadla bych se nerad vzdával. Jevišťe, lidé, vše by mi strašně chybělo a neumím si to zatím představit. Takže díky za sezónu 2018/2019 a jako novopečený bard bych i nadále chtěl, jako zmíněný pan Nárožný, také brzdit stáří prací. Takže o odchodu z divadla zatím neuvažuji.

Text: (jih),

foto: Tino Kratochvíl

Nejoblíbenější inscenace

ANNA KARENINA – REŽIE PETR GAZDÍK

Po premiéře *Anny Kareniny*

Jazz Side Story

O myších a lidech

Petr Gazdík je s Městským divadlem Brno (dříve Divadlo bratří Mrštíků) spojen od dětství, oba rodiče zde pracovali. Na jevišti se objevoval již od 8 let, například v inscenaci *Ze života hmyzu*, *Noc pastýřů* či *Macbeth*. Větší herecké příležitosti přišly ve slavné sezóně 1995/96 – Rytíř des Grieux (*Manon Lescaut*), Essex (*Alžběta anglická*), Tony (*West Side Story*) a dodnes následuje řada nezapomenutelných hereckých výkonů. V roce 2003 byl Petr jmenován uměleckým šéfem muzikálu a doposud se věnuje i herectví a hlavně režii, a to muzikálové i činoherní.

Inscenace, které Petr Gazdík režíroval v Městském divadle Brno:

- Jazz Side Story* (2006)
- Jesus Christ Superstar* (koncertní verze v anglickém jazyce, 2008)
- Balada o lásce* (2009)
- Mary Poppins* (2010)
- Jekyll a Hyde* (2011)
- Kvítek z horroru* (2011)
- Jezinky a bezinky* (2012)
- Zorro* (2013)
- Don Juan* (2014)
- Mladý Frankenstein* (2014)
- Let snů LILI* (2015)
- Pískání po větru* (2015)
- Jméno* (2015)
- Limonádový Joe* (2016)
- Malý rodinný podnik* (2016)
- Prodaný smích* (2016)
- Děsnej pátek* (2017)
- O myších a lidech* (2017)
- BIG* (2018)
- Představ si...* (2018)
- Anna Karenina* (2019)
- Mamma mia!* (2019)

...a ještě mnoho slavnostních koncertů

Cena pro muzikál Představ si...

250. repríza *Mary Poppins*

Pískání po větru

Nejoblíbenější herečka

IVANA VAŇKOVÁ

Anna Karenina

Se souborem Městského divadla Brno se seznámila v roce 2000 na vánočním evropském turné muzikálu *West Side Story*, do kterého nastoupila jako nová představitelka Anity. Tato sympatická posluchačka JAMU již hrála v ruském, slovenském i ukrajinském jazyce a u nás se uvedla německými dialogy a zpěvem anglických textů. Angažmá získala k 1. 6. 2001, první rolí byla Vasja v muzikálu *Koločava* a následovala řada krásných činoherních a muzikálových příležitostí na obou scénách:

Hazel Nilesová (*Smutek sluší Elektře*, 2002)
Cecilie Cardewová (*Jak je důležité mítí Filipa*, 2003)
Victoria (*Hair*, 2004)
Jarmila (*Máj*, 2004)
Tereza (*Kdyby tisíc klarinetů*, 2005)
Alkmena (*Amfitryon*, 2006)
Rada (*Cikáni jdou do nebe*, 2006)
Blanche (*Deník krále*, 2007)
Alexandra (*Čarodějky z Eastwicku*, 2007)
Máša (*Tři sestry*, 2009)
Dolly Leviová (*Hello, Dolly!*, 2010)
Iokasta (*Oidipus král*, 2010)
Velma Kellyová (*Chicago*, 2011)
Lucy (*Jekyll a Hyde*, 2011)
Inez (*Zorro*, 2013)
Alex Owensová (*Flashdance*, 2013)
Jelena (*Strýček Váňa*, 2014)
Marlene Dietrich (*Vrabčák a anděl*, 2015)

Hana Hanáková (*Skleněný pokoj*, 2015)
Reagan (*Král Lear*, 2015)
Tornádo Lou (*Limonádový Joe*, 2016)
Mary Poppins (*Mary Poppins*, 2017)
Katherine Blakeová (*Děsnej pátek*, 2017)
Stephanie Mangano (*Horečka sobotní noci*, 2018)
Anna (*Anna Karenina*, 2019)
Donna Sheridanová (*Mamma mia!*, 2019)

Tři sestry

Již ve 4. ročníku dostal tento posluchač čínoherního herectví JAMU (a zapřísáhlý nezpěvák) nabídku od režiséra Stanislava Slováka k hostování v muzikálu *Jánošík aneb Na skle malované*. S nabídkou angažmá od května 2008 přišla i nádherná role D'Artagnana ve *Třech mušketýrech* v režii Hany Burešové. Kromě krásných příležitostí na domovské scéně je třeba zmínit i Michalovo působení v dalším brněnském divadle BuranTeatr, zvláště pak roli Katuriana K. Katuriana v inscenaci *Pan Polštář*, která je hitem již od roku 2007.

Výběr rolí po dobu angažmá:

Andrej Prozorov (*Tři sestry*, 2009)
Šprýmař (*Síla zvyku*, 2009)
Mucha (*Muchova epopej*, 2010)
Dante (*Měsíční kámen*, 2011)
Zanni, milý Colombíny (*Tři v tom*, 2012)
Bienstock (*Sugar*, 2013)
Ethan Girard (*Donaha!*, 2013)
Ludvík (*Všemocný pan Krott*, 2013)
Čičikov (*Mrtvé duše*, 2014 / *Cena Thálie*)
První žoldněř (*Těžká Barbora*, 2014)
Pankrác Rosický (*Splašené nižky*, 2015)
Philip Henslowe (*Zamilovaný Shakespeare*, 2016)

Kolářek (*Bílts*, 2017)
Profesor Cajthaml (*Brněnské kolo*, 2017)
Čeněk Udavač (*Osmýčky*, 2018)
Mistr Jakub (*Lakomec*, 2018)
Ctíhodný kněz John Hale (*Čarodějky ze Salemu*, 2018)
Stiva (*Anna Karenina*, 2019)
Vikomt de Valmont (*Nebezpečné vztahy*, 2019)

Nejvýraznější tvůrčí počín

ELIŠKA ONDRÁČKOVÁ LUPAČOVÁ – KOSTÝMY (ANNA KARENINA)

Vystudovala návrhářství oděvů a divadelních kostýmů v Brně. Od roku 2007 spolupracuje s Janáčkovou akademií v Brně. Spolupracovala s divadlem J. K. Tyla v Plzni, Slezským divadlem v Opavě, Moravským divadlem v Olomouci, nebo hudebním divadlem Karlín. Od roku 2010 působí v Městském divadle Brno, kde v poslední době vytvořila kostýmní návrhy například k těmto inscenacím: *Limonádový Joe*, *O myších a lidech*, *Děsnej pátek*, *Představ si...* či *Mamma Mia!* Mimo domovské divadlo připravila i kostýmy pro inscenace *Lazebník sevillský* (Moravské divadlo Olomouc) a *Chytračka* (Divadlo na Orli).

Konkrétně pro drama *Anna Karenina* podle jejích návrhů vzniklo 110 dámských a 97 pánských kostýmů. Odměnou pro Elišku je nejenom ocenění diváků, kteří si její práce všimli, ale především fakt že se herci v těchto krásných kostýmech cítí dobře a rádi v nich hrají.

CHRISTOPH WEYERS byl nominován hned dvakrát, a to za své scénografické řešení muzikálů *NINE* a *Poslední loď*. Náleží mu proto titul SCÉNOGRAF ROKU. Cenu nemohl převzít během slavnostního večera, přesto mu gratulujeme!

Zdenek Merta, Stanislav Moša:
RÁJ

III. díl hudební trilogie Osudová komedie

Existuje jedna nádherná myšlenka, která uvádí, že jedinou možností, jak se domluvit s bytostmi, které nás navštíví z vesmíru, bude hudba. Úžasná představa...

Volně na sebe navazující trilogie hudebního skladatele Zdenka Merty a libretisty a režiséra Stanislava Moši, obnášející tři díly – *Peklo*, *Očistec* a *Ráj*, bude završena příběhem z blízké budoucnosti. Hlavní lidskou postavou příběhu, který se odehrává čtyřicet let poté, co na naší Zemi došlo k záhadné katastrofě a lidstvo se ve svém vývoji ocitlo celá staletí zpět, je Ruden, zestárlý muž, kdysi brilantní klavírní virtuóz, který se setkává s chlapcem, jenž v troskách města náhodou objeví funkční klavír. Chlapec, nesoucí jméno Malej, se do toho záhadného nástroje zamiluje a s nadšením i s velkou Rudenovou pomocí se jej v průběhu svého dospívání naučí ovládat. A není mezi mladými sám, kdo svůj talent zúročí v umění, jež nás lidí od nepaměti fascinuje. Malej je uhranut krásou a uměním mladinké tanečnice Oré. Jejich láska je však ve světě, zničeném roboty a čím dál víc ovládaném mimozemskou civilizací, téměř nemožná. Avšak... ale to už bychom z původního příběhu prozradili více, než by bylo vhodné. Inscenaci plnou překvapení a nádherné hudby uvádíme v režii Stanislava Moši ve světové premiéře!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Lukáš Janota nebo Kristian Pekar, Ladislav Kolář nebo Stanislav Slovák, Kristýna Daňhelová nebo Viktória Matušová, Zora Jandová nebo Ivana Vaňková a další.

Eduard Bass, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán, Jiří Leviček:

KLAPZUBOVA JEDENÁCTKA

„Byl jednou jeden chudý chalupník, jmenoval se Klapzuba, a ten měl jedenáct synů. Ve své chudobě nevěděl, co s nimi, a tak z nich udělal fotbalové mužstvo.“ Těmito slovy otevřel Eduard Bass roku 1922 své vyprávění o jednom nebývale úspěšném rodinném týmu, které se od té doby dočkalo mnoha vydání, verzí divadelních i filmových a stalo se nespornou českou literární klasikou. Bass ve svém příběhu o týmu, který vítězí nejen svou umnou fotbalovou hrou, ale především soudržností, kamarádstvím a smyslem pro fair-play, napsal vlastně moderní pohádku o statečných chlapcích z malé vesnice, kteří se nezaleknou nástrah velkého světa. Při vši laskavé i potutelné nadsázce zároveň vystavěl pomník nehybnou české lásce ke hře

zvané fotbal. A stejně jako se chlapci Klapzubovi z Dolních Bukviček stali obdivovanými mistry světa, tak si téměř sto let stará útlá knížka získává další a další generace čtenářů. Autorské trio Slovák–Šotkovský–Štěpán připravili pro jeviště svižnou hudební komedii pro nejširší publikum, rodinnou zábavu vrcholné úrovně podobně jako se to stalo v případě jejich inscenace *Bitls*. Příběh z doby, kdy se kopaná ještě nehrávala kvůli závratným honorářům, ale především pro radost ze hry samotné, vám naše divadlo přináší v rytmu swingu a pod režijní taktovkou (či píšťalkou) Stanislava Slováka (který je ostatně sám úspěšným fotbalovým trenérem).

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Viktor Skála, Alena Antalová, Zdeněk Junák, Kristian Pekar, Ondřej Studénka, Jonáš Florián, Jakub Przebinda, Marco Salvadori, Jakub Uličník, Michal Matěj a další.

John Milton, Dodo Gombár:

ZTRACENÝ RÁJ (zpráva o člověku)

Ztracený ráj je právem považován za jedno z nejvýznamnějších literárních děl historie. Jedná se o rozsáhlou, dvanáct knih čítající epickou báseň geniálního anglického básníka Johna Miltona, který vytvořil dílo tážající se po kořenech lidského zla a hříchu. Příběh odkazuje ke starozákonní knize *Genesis*, k vyhnání člověka z Ráje Bohem poté, co byla porušena smlouva, poté, co člověk navádněn pokušením, příslibem rozkoše a poznáním podlehe. Nemá i člověk dneška neustálou potřebu podléhat falešným hlasům, falešným výhodám, chvilkovému blahobytu, na úkor přirozené úmluvy se svým svědomím, se svými kofeny, nebo prostě jen se svým jasným a čistým přesvědčením o tom, co je dobré a co zlé? A na druhé straně, jak rozpoznat zlo, když je zahalené zlatým závojem, svůdným úsměvem, nebo okamžitým „polechtáním“ ega?

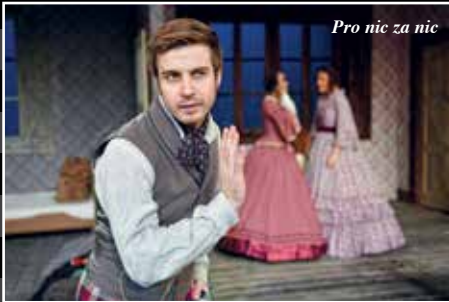

John Milton mluví jazykem plným metafor, v jeho přehádných vizech se to hemží obrazy pekla, ráje, padlých andělů, války o duši člověka... Naší ambicí je převést tento jeho jazyk do řeči současnosti a najít jasně souvislosti v odkazu geniální velké renesanční poezie s realitou dneška. Dramatizátorem tohoto úchvatného díla a režisérem inscenace je Dodo Gombár.

Režie: Dodo Gombár

Hrají: Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Jan Brožek, Barbora Goldmannová, Milan Němec, Kateřina Marie Fialová, Viktor Skála, Andrea Zelová, Igor Ondříček a další.

PROGRAM ÚNOR

PROGRAM BŘEZEN

ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA		ČINOHERNÍ SCÉNA		HUDEBNÍ SCÉNA	
1.2. so	19.00 Osmyčky	7.2. pá	14.00 Ráj	1.3. ne	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) D	1.3. ne	18.00 Ráj
2.2. ne	18.00 Osmyčky	7.2. pá	19.00 Ráj C5/E5	2.3. po	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) AB1	2.3. po	19.00 Ráj
7.2. pá	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) A5	8.2. so	19.00 Ráj P	3.3. út	19.00 Santiniho jazyk E2	3.3. út	18.00 Ráj
8.2. so	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) A6	9.2. ne	19.00 Ráj D/E7	4.3. st	19.00 Pro nic za nic AB3	4.3. st	19.00 Ráj
9.2. ne	19.00 Jméno	10.2. po	19.00 Ráj A1/AB1	5.3. čt	18.00 Pro nic za nic SP	6.3. pá	18.00 Bítls zadáno
10.2. po	19.00 Žebrácká opera	11.2. út	19.00 Ráj C2/E2	7.3. so	19.00 Pro nic za nic A6	7.3. so	14.00 Bítls
11.2. út	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) AB2	12.2. st	18.00 Ráj SP	8.3. ne	18.00 Žitkovské bohyně (krev je krev)	7.3. so	19.00 Bítls
12.2. st	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) AB3	13.2. čt	19.00 Ráj A4/AB4	9.3. po	19.00 Santiniho jazyk A1	8.3. ne	14.00 Bítls
14.2. pá	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) AB5	14.2. pá	18.00 Ráj	10.3. út	19.00 Santiniho jazyk C2	8.3. ne	19.00 Bítls
15.2. so	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) P	16.2. ne	14.00 Mamma Mia!	11.3. st	19.00 Osmyčky R2020		
16.2. ne	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku)	16.2. ne	18.00 Mamma Mia!	12.3. čt	19.00 Lakomec		
17.2. po	19.00 Donaha!	17.2. po	19.00 Mamma Mia!	13.3. pá	19.00 Lakomec		
18.2. út	18.00 Donaha!	18.2. út	18.00 Mamma Mia!	14.3. so	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) AB6		
19.2. st	19.00 Donaha!	19.2. st	19.00 Mamma Mia!	15.3. ne	19.00 Osmyčky A2020		
20.2. čt	19.00 Pro nic za nic A4	20.2. čt	18.00 Mamma Mia!	16.3. po	19.00 Osmyčky M2020		
21.2. pá	19.00 Pro nic za nic C5	21.2. pá	19.00 Mamma Mia!	17.3. út	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) A2		
		22.2. so	14.00 Mamma Mia!	18.3. st	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) A3		
		22.2. so	19.00 Mamma Mia!	19.3. čt	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) AB4		
		23.2. ne	14.00 Mamma Mia!	20.3. pá	19.00 Pro nic za nic A5		
		23.2. ne	18.00 Mamma Mia!	21.3. so	19.00 Jméno		
		25.2. út	19.00 Ráj A2/AB2	22.3. ne	19.00 Osmyčky X2020		
		26.2. st	19.00 Ráj A3/AB3	23.3. po	19.00 Osmyčky Z2020		
27.2. čt	18.00 Čarodějky ze Salem C4	27.2. čt	19.00 Ráj C4	24.3. út	19.00 Pro nic za nic AB2		
28.2. pá	19.00 Santiniho jazyk E5	28.2. pá	19.00 Ráj A5/AB5	26.3. čt	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) C4		
29.2. so	19.00 Santiniho jazyk	29.2. so	19.00 Ráj A6/AB6	27.3. pá	19.00 Ztracený ráj (zpráva o člověku) E5		
				28.3. so	19.00 Osmyčky T2020		
				29.3. ne	19.00 Osmyčky V2020		
				20.3. pá	14.00 Grand Hotel		
				20.3. pá	19.00 Grand Hotel C5/E5		
				21.3. so	19.00 Grand Hotel P		
				22.3. ne	19.00 Grand Hotel D/E7		
				23.3. po	19.00 Grand Hotel A1/AB1		
				24.3. út	19.00 Grand Hotel C2/E2		
				25.3. st	18.00 Grand Hotel SP		
				26.3. čt	19.00 Grand Hotel A4/AB4		
				27.3. pá	19.00 Grand Hotel		
				28.3. so	19.00 Grand Hotel A6/AB6		
				29.3. ne	18.00 Grand Hotel		
				30.3. po	19.00 Grand Hotel		
				31.3. út	18.00 Grand Hotel		

Karel Cón, Stanislav Slovák,
Jan Šotkovský, Petr Štěpán:
OSMYČKY

Kdo by neznal pojem „osudové osmičky českých dějin“? Osvědčený autorský tým libretistů Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána s hudebním skladatelem Karlem Cónem se v jubilejním roce 2018 – po několika svých kusech inspirovaných historickými událostmi – rozhodl posvětit na českou historii jako celek. Od vstupu Čechů na Říp (který se jistě musel odehrát v nějakém „osmičkovém“ roce) až po nejsoučasnější současnost putujeme s komediantskou skupinou napříč českými dějinami. *Osmičky* jsou kabaretně laděná, rozmarná féerie s písněmi, která nasvědčuje české dějiny z nečekaného, hořkého a humorného pohledu. Tématem inscenace ovšem nejsou pouze léta jako 1108, 1278, 1348, 1648, 1848, 1918, 1948, 1968, ale i ty „osmičkové“ roky, v kterých se zdánlivě nestalo nic důležitého (věděli jste, že roku 1888 byl založen Klub českých turistů?). Našími průvodci historií malého národa budou dva stálí souputníci českého národního osudu, „blaničtí rytíři naruby“, pánové Udařač a Zatykal, kteří – jak se postupně ukáže – stáli v pozadí většiny významných událostí v historii českého národa a neváhají svou pravdu hájit i před božím soudem. Oceněno hlavní cenou mezinárodního divadelního festivalu *Bez hranic* v Českém Těšíně a polském Cieszyně Zlomenou závorou!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Radka Coufalová, Dušan Vítáček, Jakub Uličník, Ladislav Kolařík, Jiří Ressler, Ondřej Halánek a další.

Miloš Urban,

Stanislav Slovák, Jan Šotkovský:
SANTINIHO JAZYK

Miloš Urban je nepochybně jednou z nejvýraznějších postav české porevoluční literatury. Čtenáři milován, kritiky ctěn, jeho knihy jsou překládány do cizích jazyků, natáčeji se podle nich televizní inscenace a filmy... A přesto je Městské divadlo Brno prvním českým divadlem, které získalo práva na dramatizaci jedné z Urbanových próz!

Jedná se o román *Santiniho jazyk*, mysteriózní příběh, který velmi umným způsobem propojuje thriller s mystikou. Reklamní „kreativec“ Martin Urban dostane ve své firmě nečekaný úkol: objevit univerzální větu, reklamní slogan, který by fungoval za všech okolností a dokázal prodat cokoli. Urban uvěří – pod vlivem setkání s tajemnou dív-

kou, která čte v metru knihu o světcích, hvězdách a kostelích – že tuto větu lze najít jako zašifrovaný vzkaz v geniálních stavbách barokního architekta Jana Blažeje Santiniho. Netuší ovšem, že jeho pátrání bude lemováno bizarními vraždami, tajuplnými vzkazy z minulosti a prazvláštní milostnou zápletkou...

Vzhledem k blízkosti dvou epochálních Santiniho staveb, v nichž se román zčásti odehrává (Křtiny a Rajhrad), se v našem divadle stává *Santiniho jazyk* i poctou brněnskému genu loci stejně jako například dramatizace *Skleněného pokoje*.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vítáček, Petr Halberstadt, Kristýna Daňhelová, Jakub Uličník, Andrea Zelová, Jan Apolenář, Eliška Skálová, Aleš Slanina, Jan Brožek, Barbora Goldmannová a další.

Kateřina Tučková, Dodo Gombár:

ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ (krev je krev)

Když v roce 2012 vyšel román *Žitkovské bohyně* od brněnské rodačky Kateřiny Tučkové, byla to knižní senzace roku. Magický příběh, který je dílem fikce a dílem vychází ze skutečných událostí, se odehrává na Moravských Kopicích v obci Žitková. Strhujícím způsobem pojednává o osudu žen jednoho rodu, který sahá až do 17. století k procesům s čarodějnicemi a končí v současnosti. Tyto tajemné ženy byly nadané nadpřirozenými schopnostmi. Uměly léčit, zařikávat, věštit, přičarovat lásku, ale i uřknout, což jim v každé době přinášelo mnohé strasti, a zvláště pak ve dvacátém století v časech totality.

Hlavní postavou románu i dramatizace je Dora Idesová, poslední ženský výhonek rodu žitkovských bohyň. Jejich umění se však nenaučila. Vystudovala etnografii a rozhodla se o nich napsat vědeckou studii. Při pátrání po svých předcích odhaluje neuvěřitelné osudy a souvislosti a přes ně objevuje nejenom stále stejné modely lidských povah a jednání, ale i sebe samu. Rozplétáje úděly žitkovských žen pomalu zjišťuje, že i ona je součástí tajemné tradice, třebaže se bohyně nestala.

Režie: Dodo Gombár

Hrají: Svetlana Janotová, Radka Coufalová, Ivana Vaňková, Zdena Herfortová, Hana Štěpánová, Erika Kubálová, Kateřina Marie Fialová, Eva Jellinková, Drahomíra Hofmanová, Vojtěch Blahuta a další.

BISKUPSKÝ DVŮR 2020

Městské divadlo Brno – SNIP & CO, reklamní společnost, s.r.o.
– Moravské zemské muzeum uvádějí

O STATEČNÉM KOVÁŘI

5. – 12. 6. 2020

4. – 6. 7. 2020

ROMEO A JULIE

14. – 17. 6. 2020

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

19. – 22. 6. 2020

NOC NA KARLŠTEJNĚ

24. – 26. 6. 2020

28. 6. 2020

TŘI MUŠKETÝŘI

30. 6. – 2. 7. 2020

LAKOMEC

8. – 10. 7. 2020

Městské divadlo Brno

Prožijte poutavé příběhy, oděné do hudebního hávu, v jednom z nejomantičtějších zákoutí v centru Brna pod hvězdným nebem!

Představení probíhají v Biskupském dvoře ve vnitřním areálu Moravského zemského muzea v Brně, vstup je ze Zelného trhu.

Hraje se vždy od 20.30 hodin ve venkovních prostorách a za každého počasí.

VSTUPENKY V PŘEDPRODEJI OD 17. ÚNORA 2020.
předprodej vstupenek +420 533 316 360,
predprodej@mdb.cz

Osobnost sezóny

THEODOR TEINER

Pro všechny lidi v divadle je pan Theodor Teiner chodící spásou. Doslova. Dnešní doba je totiž plná technických vymožeností, kterými je divadlo doslova prošpikováno. Nejsou to jen počítače, na kterých se pracuje v kancelářích, ale veškerá technika spojená s večerním představením – ovládání světel a zvuku na jevišti, kamery a obrazovky, vnitřní rozhlas a mnoho dalšího. To vše funguje dnes na technologiích, které ovládají pracovníci firmy pana Teinera. Takže když se něco pokazí, už jen sama přítomnost tohoto člověka způsobí, že se všichni uklidní, protože vědí, že se na všem pracuje a že zanedlouho bude technika znovu fungovat, tak jak má. Není divu, že tento IT specialista byl oceněn Cenou osobnosti sezóny, kterou předává sám ředitel divadla Stanislav Moša.

Překvapila vás cena, která vám byla předána z rukou pana ředitele v rámci slavnostního vyhlášení divácké ankety Křídla 2018/2019?

Já jsem to řekl již při své děkovné řeči na jevišti, že jsem znám jako poměrně výřečný člověk, ale když mi to Standa oznámil, tak jsem ztratil asi na

minutu řeči! Byl jsem opravdu velmi překvapen a na druhou stranu musím zase říct, že Standa byl nesmírně potěšen z mé reakce. Bylo na něm vidět, že měl potutelnou a velkou radost z toho, jak mě ohromil. Ale musím říct, že je pro mě ta cena hrozně krásným potvrzením mé práce. A nesmírně si vážím toho, že patřím do onoho pomyslného nebe Městského divadla Brno. Mám k té ceně obrovský respekt.

Jak dlouho pracujete pro divadlo a jak začala vaše spolupráce?

Se Standou jsem se poprvé potkal v době, kdy jsem pracoval jako zvukař v tehdejší Československém rozhlase a on tam tehdy natáčel nějaký snímek s kapelou. A už tehdy mi bylo sympatické, že tento milý a usměvavý člověk přesně ví, co chce, a je velký pedant. Což mu vydrželo dodnes. Podruhé jsme se setkali zde v divadle, kdy jsem už jako člověk věnující se IT profesionálně byl osloven někým z divadla, abych zde vyřešil nějaký problém s počítačem. Což už bude cca 25 let. V podstatě jsme se objevili v divadle s prvním počítačem.

Má tato spolupráce s divadlem nějaká specifika?

Určitě! Musím říct, že naše firma má dva velmi specifické zákazníky, a to je Městské divadlo Brno a ještě jeden zákazník, kde pracuje 100 % žen a kde mají specializaci napůl psychologie a pedagogika. Je pravdou, že divadlo je mi bližší a lépe se mi daří komunikovat s lidmi odsud. Je to tím, že jsem se v divadelním prostředí pohyboval již od svých třinácti let. Ale mí technici si museli na divadlo zvykat. Jsou to totiž dva světy, které jdou trochu proti sobě. Počítače jsou exaktní „krabice“, pravda, do určité míry, protože mají také svá specifika. Ale obecně se traduje, že jsou to chladné matematické krabice. Naproti tomu divadlo je ryzí emoce, která mnohdy tu reálnou matematickou konstrukci postrádá. Ale nikdy to není tak černobílé. Pracuji s počítači hodně dlouho, abych mohl říct, že počítače také dokážou být velmi emotivní a zákeřné. A na druhou stranu lidičky u divadla nejsou jen uzlíček emocí, ale mají také velmi racionální základ. Já jsem moc rád, že se mi podařilo přesvědčit Standa, který měl od začátku velký respekt k počítačům a chodil kolem nich velkým obloukem, že mu mohou práci velmi usnadnit. Jeho první pozitivní zážitek byl s počítačem, který si mohl vzít s sebou na dlouhé cesty, a vyplňovat volný čas psaním scénářů například v letištní hale či hotelovém pokoji.

S jakým nejbizarnějším úkolem či problémem jste se u nás setkal? A prosím zkuste mi to vysvětlit úplně normální řečí... ne ať'áťtinou. ☺

Těch věcí je hrozně moc. *(delší přemýšleci pauza, ve které se obrací na svoji manželku Věru, která mu jako pilná školačka napovídá)* Možná bych neřekl ani to, že bych se zde setkal s nějakou bizarní reakcí uživatelů, jako spíš bizarní situací u výpočetní techniky. Protože musím říct, že zde se prostě chová výpočetní technika naprosto jinak než jinde.

Chcete říct, že počítače poznají, že s nimi pracují kreativní lidé?

Tohle mě nenapadlo, ale asi i na tom něco bude. Možná je to tím, že tak jak se někdy stane, že kdo přijde do styku s divadlem, těžko se s ním potom loučí, tak se to stává i těm, kteří odešli, že jejich dušičky zde zůstávají a „bdí“ nám nad naší technikou. A někdy prostě zlobí a vytváří na výpočetním systému situace, které jsou nepochopitelné matematicko-analytickými metodami a jedinou možnou cestou k vyřešení celé situace je pak do-

mluvit se s nimi a vysvětlit jim, že nejsme žádní záškodníci a chceme divadlu pomoci. A najednou se zase stane, že vše začne fungovat.

Takže vy se musíte naučit přemlouvat naše duchy, aby nezlobili. Je to tak?

Přesně tak. Musíme si je naklonit na naši stranu. Ona celá ta parta v čele s Erikem Pardusem a dalšími záškodníky prostě občas zlobí a škádlí. ☺ Takže ono nestačí, že máme ty emotivně laděné uživatele, kteří odmítají matematické principy, máme tady navíc i divadelní partu duchů. Oni tu výpočetní techniku nepotřebují, ale neuvědomují si, že počítače jsou pro divadlo potřebné, a vytvoří na systému takové zapeklitosti, že my jen koukáme! Jsou to vážně nesmírně zvláštní projevy. A musím říct, že i s pomocí mě ženy jsme museli dvakrát důrazně promluvit se zdejším duchařským osazenstvem, aby nezlobilo, a teprve tehdy to zabralo a vše zase, zcela nepochopitelně, začalo fungovat.

Je pravdou, že před vánočními svátky jsme v divadle čelili podobné situaci, ve které se ocitla například benešovská nemocnice, kdy jsme byli napadeni virem a bylo třeba vašeho rychlého zásahu a velkých oprav. Co se vlastně stalo? A mohla za to naše duchařská partička?

Nene! V tomto případě určitě ne. Tato partička vytváří spíše věci, které jsou neuchopitelné, a věci, které fungují všude naprosto normálně, jen zde v divadle prostě nefungují. To je něco jiného. Situace, která zde nastala, byla naopak reálným hackerským útokem. Bylo to velmi prosté a zákeřné. Protože hackeri nepožadovali za deskripci (rozšifrování) zašifrovaných souborů peníze. U vás došlo k poškození všech souborů, se kterými uživatelé pracovali. Naštěstí ochrana je zde víceúrovňová. Váš systém je velký, patří ke třem největším systémům, které spravujeme. Nemůžeme si tedy dovolit nemít zde silnou ochranu s různými bezpečnostními zónami. Takže máme například oddělené veškeré technologie divadla, jako řízení techniky v sálech a na jevištích, světel, zvuku. Máme nezávislý systém dozorových a kamerových serverů, veřejné sítě pro zákazníky a zcela sólo je také pracovní prostředí pro jednotlivé počítače, které se nacházejí v divadle. A to jsou pouze čtyři základní zóny, které zde máme. Jsou zde další subsekcce a vše je to uděláno tak, že pokud dojde k průniku do systému, čemuž se těžko lze v dnešní době brá-

nit, můžeme zařídit, aby ten útok způsobil škodu jen v oddělené části. A to se nám také při tomto útoku vyplatilo. Naštěstí zálohujeme data v pravidelných intervalech a díky tomu jsme mohli obnovit všechna data, byť napadení toho systému způsobilo pětadevadesátiprocentní ztrátu dat. Díky zálohám se nám podařilo vše obnovit. Takže místní nehmotné komunitě to skutečně nemůžeme dávat za vinu. Naopak si myslím, že z toho byli spíše překvapení a jen koukali a drželi nám palce.

S vaší ženou jste pravidelnými a nadšenými návštěvníky našeho divadla. Co se vám zde líbí? Určitě navštěvujete i jiná divadla.

Musíme se přiznat, že vlastně do jiných divadel nechodíme, pouze k vám. A proč? Lze to vyjádřit jedním slovem – profesionalita. Proto se nám jinam ani chodit nechce. Ta laťka je totiž nastavená velmi vysoko.

Je krásné slyšet slova chvály od člověka, který je pravidelným návštěvníkem našeho divadla a zároveň se svou prací podílí na všem, co zde vzniká. On totiž ví, jak složitý mechanismus (a nejen technický) je schován za onou pověstnou špičkou ledovce v podobě nádherného představení.

*Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl*

Křídla 2018/2019

FOTOREPORTÁŽ

Z ARCHIVU

ERIK PARDUS
Druhého února by se dožil třiašedesátí let. Rodák z Uherského Hradiště, herec s nadáním od pánaboha se objevoval ve filmu a v televizi už jako školák a student brněnské Konzervatoře. Po dokončení studia na JAMU v roce 1982 nastoupil do angažmá v Divadle bratří Mrštíků, potažmo Městském divadle Brno, a zůstal mu věrný do konce svých dní. Coby herec miloval komedii, tíhl k improvizaci a extempore, to nejlepší ze sebe však překvapivě vydával v kreacích dramatických, psychologicky komplexních rolí, jakou byla například titulní postava v Merežkovského hře *Smrt Pavla II.* (2007); za toto ztvárnění psychicky vyšínutého ruského cara se stal laureátem Ceny Thálie i Ceny Alfréda Radoka. Zemřel v roce 2011; bylo mu pouhých čtyřiapadesát.

Jako Danny v muzikálu Donalda Shrivera Cokoli chcete; režie Richard Míhula / 1996

Monika Kobrová (Emilie) a E. P. (Jago) v Shakespearově Othellovi; režie Zdeněk Černín / 1996

Alena Antalová (Helena Schwaigerová) a E. P. (Arthur Kirsch) v Mittererově dramatu V jámě Ivvové; režie Stanislav Moša / 2006

E. P. (Pavel I.) a Evelína Studénková (Anna Gagarinová) v Merežkovského Smrti Pavla I.; režie Hana Burešová / 2007

Diana VELČICKÁ

ZAHÁJILA JSEM NOVOU ŽIVOTNÍ ETAPU

Určitě jste si jí všimli! Nádherná vysoká brunetka s pohledem laně. Byla svůdnou Salome v muzikálu *Představ si... či zaujme jako mořská panna v bláznivé monty-pythonovské artušovské legendě Spamalot*. Diana Velčícká je od srpna novou členkou souboru MdB, ale na naší scéně hostovala dávno předtím. Jaká byla její cesta k divadlu z rodné Bratislavy k nám do Brna? Kdo byl její pedagog a jak se cítí v našem divadle? Tohle všechno (a i něco víc) jsme spolu probraly nad nádherně napěněným kapučínem.

Nejdřív mi řekni, kdy sis uvědomila, že chceš být herečkou, a jaká pak byla tvá cesta na divadelní prkna?

Já jsem měla první „příznaky“ herectví už od dětství. Ráda jsem si hrála na Popelku nebo Nástěnku, to byly moje nejoblíbenější pohádky, které jsem si doma paralelně u sledování i hrála. Mé okolí již brzy zkonstatovalo: „Jejda, ta bude herečka.“ Na základní škole jsem taky chodila na recitační soutěže, takže mé rozhodování o budoucí škole bylo velmi jednoduché. Představa čtyř let strávených na střední škole někde ve školní lavici byla pro mě nemyslitelná. Konzervatoř proto pro mě byla jasnou volbou... byt' jsem zpočátku moc nevěděla, do čeho vlastně půjdu. ☺ V dětství jsem inklinovala hodně k tanci, posléze jsem pak k literárně-dramatickému oboru přičichla na ZUŠ, kde mě připravovali na talentové zkoušky.

Proč sis vybrala po konzervatoři zrovna brněnskou JAMU? Přece jen je třeba mít již na přijímací zkoušky poměrně velmi dobrou češtinu, kterou máš mimochodem velmi pěknou.

Myslíš? Já to tak vůbec necítím. Pořád si ještě nejsem jistá. Možná jsem měla malou výhodu v tom, že moje maminka nebyla rodilá Bratislavčanka, ale byla „záhораčka“ (moravskoslovenské pomezí), čili přece jen mluvila onou českoslovensčinou. Čeština mi tedy byla od dětství velmi blízká, jelikož jsem tou „záhорáčtinou“ byla nasáknutá, ale je to skutečně běh na dlouhou trať, takže se na ní snažím pořád pracovat. ☺ A proč Brno? To je jednoduché. Už od čtvrtého ročníku na konzervatoři jsem hostovala v divadle Nová scéna v Bratislavě, kde jsem si zkusila práci na muzikálu. Přiznám se, že to nebyl úplně můj šálek čaje, inklinovala jsem vždy spíše k činohře,

ale tam jsem si ho poprvé vyzkoušela. Logicky mé kroky po konzervatoři směřovaly nejdřív na Vysokou školu múzických umění v Bratislavě, kam jsem se ale nedostala. Kolegové v divadle mi poradili, ať zkusím muzikál v Brně. Tak jsem to zkusila a ono to vyšlo.

Zavzpomínej na studentská léta.

Byla jsem v ateliéru pod vedením Petra Štěpána a Mirka Ondry. Mí spolužáci jsou Dáška Křížová, Jonáš Florián, Ondra Halámek, Kristy Daňhelová, Marco Salvadori, Robin Schenk, Pavli Palmovská, Majka Polyáková, Veronika Morávková a Marta Pawerová a více méně jsme skoro všichni nakonec skončili tady v divadle. Takže vlastně se náš studentský život přelil organicky do divadelního života. Jsme v neustálém kontaktu jak s Mirkem, tak s Petrem. Když mám pocit, že potřebuji pomoc nebo radu, jsem hrozně ráda, že se na ně můžu obrátit.

Setkáváte se společně na jevišti? Jaké to je?

Já se s Petrem na jevišti moc nepotkávám, ale kdykoliv mám příležitost, hrozně ráda ho spolu s některými spolužáky pozoruji od inspicie. Tím, že jsem před nástupem na JAMU moc neznala brněnské herce, nevěděla jsem, jaká herecká persona mě bude učit. Když jsem ho posléze viděla na jevišti, byla jsem ohromená jeho promyšleným hereckým umem. Klobouk dolů! Petr s Mirkem si dali velkou práci při našem studiu a zodpovědně nás vybavili co největším kvantem hereckých dovedností. Vždy říkali: „Neexistuje rozdíl mezi muzikálovým herectvím a činoherním herectvím. Existuje pouze jedno herectví.“ A podle toho, jestli ho naplníme, s námi divák půjde, nebo zůstane nedotčený. S odstupem času jsem ráda, že mě nakonec na bratislavskou VŠMU nevzali a že to dopadlo takhle. Vše je totiž, jak má být. Byla jsem docela nešťastná, že mě hned dvakrát na VŠMU nevzali... a navíc vždy až v posledním kole. Pak jsem se dostala na JAMU a bylo to skvělé. Dnes jsem nesmírně ráda, že mohu dělat muzikál, protože jsem od mládí hodně tancovala a bylo mi líto s tancem skončit.

Jak jsi na tom se zpěvem?

No, to je trochu moje slabina. Možná i proto jsem o muzikálu příliš neuvažovala, protože ve zpěvu se necítím úplně „v kramflicích“. V dětství jsem zpívala, ale jen sama doma, a navíc jsem musela být v nějakém kostýmu (šatech),

abych byla schopna vše „uzpívat“. Moje učitelka a nyní i kolegyně Lenka Bartolšicová po celou dobu mého studia zpěvu na JAMU řešila více, jak odblokovat moji hlavu. Abych příliš neřešila, jestli zpívám dobře, jestli mám správnou intonaci a další věci. Dnes je to přesně naopak, a i díky ní si zpěv užívám a hrozně mě baví.

Dianko, ty také hostuješ v BuranTeatru v inscenaci Parchant z klobouku. Jaký je ten přechod z velkého muzikálového jeviště do malého alternativního prostoru v čistě činohře?

Byla to nová zkušenost hlavně v tom, že jsem měla možnost zahrát si tak velkou roli v češtině. Ten tlak byl obrovský. Když jsem totiž otevřela scénář a celá hra začínala mým monologem na celou A4 stranu, tak jsem se málem zhroutila. Mohu děkovat jedině režiséru Mikoláši Tycovi, že mi tuhle důvěru dal. Měla jsem obrovský strach hlavně ze situace, kdy se dostanu do nějaké velké emoce. V tu chvíli chtějí slova proudit z toho nejpřirozenějšího, co je jim nejbližší, což je pro mě mateřská slovenština. A tak například místo „všecko“ ze mě vylítne slovenské „všetko“ a já bych to ráda nějak opravila, ale už je většinou pozdě. ☺

Měla jsi nádhernou roli Salome v muzikálu Představ si... Salome tam tančí a zároveň se i svléká. Máš tam velmi krásný a důmyslný kostým, kdy shazuje jednotlivé vrstvy šatů. Až je vyslečeš zcela. Jak se srovnáváš s těmito scénami?

Představ si... je naše velká láska. Je to magické představení. Přes všechny atributy velkoformátového divadla, jako je výprava, hudba, kostýmy a další, jde o velmi intimní a křehký příběh. Když mi režisér Petr Gazdík nabídl tuto roli, ani na chvíli jsem neváhala. Role je to krásná, má tam prostor s nádhernou písní a v tomto konkrétním případě šlo hodně o překonání jistého ostychu. A s tím svlékáním... k tomu se váže hezká vzpomínka. Po celou dobu zkoušení jsem měla pod šaty tělový overal. Což rozsekl při generálkách Dušan Vítězek, který to v připomínkách jednou nevydržel a řekl: „Gazd'o, já už to fakt musím říct. Dyť je to blbý, jak tam má na sobě ten overal! Ona se celou dobu vysvléká a nakonec má na sobě tohle?“ To jsem teda málem spadla ze židle! Ale líbilo se mi, že se s tím „necreál“ a řekl to takhle hezky otevřeně.

A jak moc ses styděla?

Poprosila jsem pana režiséra o čas na rozmyšlení, abych to v hlavě nějak zpracovala. Nakonec jsem si vzpomněla na podobnou scénu z Bratislavy, kde jsem měla také svlékáckou scénu a vyřešila jsem to malým trikem, který ale divákům nebudu prozrazovat. ☺ A ten samý jsem zkusila i v tomto případě a vyšlo to, myslím, velmi hezky a decentně. Hodně mi pomohla i skutečnost, že si režisér představoval tuto scénu více jako výtvarné ztvárnění (neboť vše vycházelo z biblického příběhu) než prvoplánově vysvlékání. Ostych byl pochopitelně velký, hlavně při prvním uvedení. Ale na to jsem si časem zvykla.

A teď chvíli pryč od divadla. Jak trávíš volný čas a odpočíváš od pracovního stresu?

Já miluji přírodu a jsem hrozně ráda, když můžu někam vyrazit, což je ale v Brně trochu komplikovanější. Snažím se jezdit do Bratislavy za rodinou a jsem ráda, když přijedou i oni za mnou. Hrozně rádi chodíme s kamarády a kolegy na biliard či na bowling a využíváme výhod města. Ráda se, ač méně, než bych chtěla, vracím do Studienky (na Záhoří) k mojí rodině, kde jsem trávila své dětství a také bych ráda v dohledné době vyjela na chatu poblíž Čachtic, kde jsem taky pár let nebyla. To jsou všechno kraje plné kopců a lesů a tam se skutečně odreaguji. A protože nyní žiji sama a nemám ještě děti, užívám si hlavně toho divadelního života. ☺ A také jsem teprve nedávno konečně úspěšně ukončila školu... pracovala jsem totiž ještě na své diplomové práci. Psala jsem o Radce Coufalové a její herecké práci, což bylo úžasné a obohacující. Říkala jsem si, že i kdybych náhodou diplomku neobhájila, tak jen tím, o jaké úžasné zkušenosti byla Radka ochotná se se mnou podělit, jsem získala strašně moc. A ukončení školy, angažmá v divadle a osamostatnění je pro mě vlastně zahájení nové životní etapy, na kterou se hrozně těším.

Ještě mi řekni, která knížka leží na tvém nočním stolku?

Zrovna teď jsem rozečetla *Stalkera*, ale protože je to hodně drsná záležitost, mám po ruce Skácelovy verše, které jsem před nedávnem dostala darem, abych si mohla od těžké detektivky odpočinout. ☺

Dianko, moc děkuji za příjemné povídání a přeji mnoho úspěchů v tvém novém životě.

Text: Helena Brzobohatá,

foto: Tino Kratochvíl

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO UVEDLO PREMIÉRU SVIŽNÉ KLASICKÉ KOMEDIE J. N. NESTROYE PRO NIC ZA NIC

Poslední premiéra v Městském divadle Brno náležela klasiku komedie středoevropského prostoru, výraznému představiteli vídeňského lidového divadla. Johann Nepomuk Nestroy a jeho *Pro nic za nic* v podání brněnské scény jsou dobrou volbou. (...) *Pro nic za nic* je svižnou komedií s dovedně spletenou zápletkou mistra svého oboru. K rozuzlení spěje divák veden autorem a inscenátory v doprovodu ústřední dvojice potulných herců (Jan Brožek a Aleš Slanina) a řady dalších důležitých a pěkně ztvárněných postav a postavíček. Projde s nimi sérií komických situací s množstvím omylů a nedorozumění. Než se vše rozuzlí a vyjasní v poznání, že veškeré to úsilí bylo vlastně opravdu pro nic za nic. Hra čerpá ze situační komiky, výborná je slovním humorem, vtipnými replikami. Režie (Mikoláš Tyc) směřovala herce k lehké karikaturní nadsázce v projevu slovním i neverbálním. Všichni aktéři jsou tak „stylově sladění“, přitom charakteristikami postav se výborně doplňují. Jsou takto sehraným týmem, každý bez ohledu na velikost role odvádí obdobně hodnotný žádaný výkon. Komickou účinnost jednotlivých obrazů podtrhuje využití dvou scénických prostor na jevišti. Paralelní děje na sebe vtipně navazují, vzájemně se prostupují. Scéna (Andrej Ďurík) je pojata v duchu doby – někdejších „starých dobrých časů“ – a takové jsou i kostýmy (Alexandra Grusková). (...)

Jaroslav Štěpáník,
www.novinky.cz, 12. 12. 2019

KDYBY NESTROY VĚDEL (...)

(...) Činohra Městského divadla v Brně uvedla v dramaturgii Jana Šotkovského a v režii Mikoláše Tyce jednu z komedií Nestroye, *Pro nic za nic*. (...) S důvěrou se může divák těšit na skutečnou frašku. Už hezká funkční scéna Andreje Ďuríka a bezvadné dobové kostýmy Alexandry Gruskové předem naznačují, že se bude hrát klasická komedie, velmi blízká vídeňskému provedení. Také herci jsou vedeni k mírně expresivní deklamaci tak blízké fraškám poloviny 19. století a díky tomu jsou komické role, jejich výřečnost i umně volené dramatické pauzy, pro zrak a sluch dnešního diváka ještě komičtější. (...) Se svými postavami si moc hezky pohráli Artur – Jan Brožek a Picl – Aleš Slanina. Továrníka Truchlanta už svým hlasovým nasazením a namyšleným výrazem předvedl Petr Štěpán. Schovanku Emu (...) zahrála v hezkém tempu Barbora Goldmanová a ještě tady máme hostinského v tyroláckém stejnokroji, kterého bravurně zahrál Milan Němec. (...) O divácký smích nebyla nouze. (...) Myšička – Michal Isteník a jeho nezdárný synek – Marek Hurák, to byla další ideální dvojice pro pravou frašku. Otec, všeho schopný a synek, neschopný ničeho. (...) A sranda je nabílední. Ještě nezapomeňme na výbornou Lucii Bergerovou, která si s chutí zahrála několik různých a protikladných rolí. (...) Rakouská fraška z poloviny devatenáctého století si v brněnském divadle určitě najde své místo a stane se stálíci v repertoáru. Jenom asi nastane problém, kterou inscenaci „odložit“ do fundusu, protože i ten nejstarší titul stále vyprodává hlediště.

Peter Stoličný,
www.kultura21.cz, 21. 12. 2019

STINGŮV SOCIÁLNÍ MUZIKÁL V BRNĚ

(...) Na Hudební scéně Městského divadla Brno se pravidelně objevují světové muzikály zejména angloamerické provenience, u nichž si vedle obzíravé dramaturgie ceníme nejen vysokou úroveň všech inscenačních složek, ale také péči o objevování a hudební i činoherní rozvoj mladých talentů. Platí to rovněž o kontinentální premiéře skladatele Stinga a libretistu Johna Logana a Briana Yorkneye *Poslední loď*. (...) Režiroval Stanislav Moša s dirigenty Danem Kalouskem a Františkem Šterbákem, kteří s autorovým souhlasem původní komorní folkové obsazení in-

strumentálně rozvinuli pro velký orchestr. (...) U Stinga jde o téma bytostně osobní. Zachycuje specifické prostředí jeho anglického rodiště, pobřežního města Wallsendu, kde za hospodářské krize počátku milénia zanikly proslulé loděnice. Jejich drsnou atmosféru evokuje stabilní výprava Christoph Weyerse se sugestivními zadními projekcemi osvědčeného Petra Hlouška. (...) Dobové reálie respektují kostýmy Andrey Kučerové a choreografie Michala Matěje. Vcelku vážný příběh nesou dvě paralelní v časových pásmech se prolínající dějové linie. (...) Solidární

loďaři, konfrontovaní s náhlou ztrátou zaměstnání i životní perspektivy, se rozhodnou pod vedením předáka Whitea (Ladislav Kolář) za podpory místních žen v čele s Peggy Whiteovou (Zdena Herfortová) k donkichotskému činu: v policejním obklíčení v noci dokončí a na vodu spustí plavidlo Utopia, jež by jinak stihlo sešrotování. Happyendové uzavřenou druhou linii děje představuje vztah námořníka Gideona (Dušan Vitázek), který se po sedmnácti letech vrací k mladičké lásce Meg (Radka Coufalová) a ke své dosud nepoznané pubertální dceři Ellen (Dagmar Křížová).

Vít Závodský,
Týdeník Rozhlas, 8. 4. 2019

SANTINIHO JAZYK

(...) Tajemná story zavede hned do šesti Santiniho slavných, proslulých staveb a mnoha dalších prostředí. (...) Dramatizace knihy je dílem nejen Stanislava Slovák, ale i dramaturga Jana Šotkovského. (...) Tvůrci se snažili co nejvěrněji převyprávět prózu a tu převést na jeviště s mnoha osobami, s mnoha prostředími. (...) Obraz

KŘÍDLA 2019/2020

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

.....
.....

Nejoblíbenější herečka:

.....
.....

Nejvýraznější tvůrčí počin:

(dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

.....
.....

Nejoblíbenější inscenace:

Václav Havel / **Žebrácká opera**

Benny Andersson, Björn Ulvaeus, Catherine Johnson / **Mamma Mia!**

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský / **Santiniho jazyk**

Johann Nepomuk Nestroy / **Pro nic za nic**

Zdenek Merta, Stanislav Moša / **Ráj**

John Milton, Dodo Gombár / **Ztracený ráj (zpráva o člověku)**

Luther Davis, Robert Wright, George Forrest, Maury Yeston / **Grand Hotel**

William Shakespeare / **Antonius a Kleopatra**

Robin Shenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra / **Devět křížů**

Božena Němcová, Petr Ulrych / **O statečném kováři**

tady teče za obrazem. Scéna Jaroslava Milfajta je velice prostá, vyprázdněná, právě díky světelným efektům Petra Hlouška dokáže navodit či jaksi nepřímou velice volně citovat Santiniho architekturu. (...) Urban, a to tvůrci podrželi, taky zdůrazňuje jakoby nadsázku nebo nadhled, jakýsi humor nebo odstup od toho dění. (...) A tento odstup je přítomný ponejvíce přes vlastní herectví toho večera. (...) Dušan Vitázek v hlavní roli kreativce Urmana si například s hledištěm místy otevřeně povídá, co hledá nebo co ho trápí, a toto řešení, svoje postřehy hází přes forbinu a dělá z něj živější postavu, než je vypravěč v knize. (...)

Luboš Mareček,
Mozaika ČRo, 12. 11. 2019

ŽEBRÁCKÁ OPERA

(...) Čím je Havlova variace na kousek Johna Gaye a po něm Bertolta Brechta najednou zase aktuální? Své lotry – šéfy zlodějských organizací Peachuma, Macheatha a velitele policie Lockita – vybavil Havel jazykem vyšší společnosti, formulacemi intelektuálů, filozofů, právníků,

akademických diskutérů, návštěvníků vybraných salonů. Z nízkosti je usvědčuje pouze domácká umolousanost, pozérství, přetvářka a absence morálních hodnot, které prohlašují za přebytný přívazek existence. Každý po svém u moci buduje svatá maskulinní trojice v těsné spolupráci finální fúzi budoucnosti. Pilně a vytrvale, nezávisle na vladařích i na občanech. Přesto se smysl jejich profesí podle Havla nakonec vlastně vytrácí. Zjednodušeně řečeno, nemají už koho podvádět, udávat, zrazovat, práskat, odhalovat, lapat, zavírat, ba ani popravovat. (...)

Jiří P. Kríž,
Xantypa, listopad 2019

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2020 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto prosím vyplňujte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2020. Děkujeme!

Městské divadlo Brno
Lidická 1863/16, 602 00 Brno
+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Nedávno jsem se loučil s jednou kamarádkou s tím, že už je načase jít do divadla. Dívala se na mě trochu s podezřením – do divadla? Vždyť začínáte až za hodinu a půl, ne? Už jen hodina a půl? Tak to abych si pospíši! Devadesát minut před začátkem představení je vlastně takový oficiálně neoficiální start všech, kteří se na něm v ten večer podílejí. Tedy, spíše oficiální, ale tu a tam přibude nějaká ta zkouška, která tento čas mění i o několik hodin. Standardně se začíná u takzvaného čárkovniku. To je listina, na které se každý herec podepíše, aby měl inspicient kontrolu o chybějících hercích v divadle. Pokud se zapomenete podepsat, hrozí vám trest nejvyšší, a tím je – rozhněvaný inspicient.

Když máte podepsáno, už je prakticky na vás, co se svou hodinou a půl uděláte. Jen musíte myslet na to, že se vám tam musí vejít návštěva šatny, kde na vás čeká pečlivě připravený kostým. Pro spoustu herců je pak nezbytný i pobyt v maskéřně (kde mnozí, resp. mnohé stráví i několik desítek minut). Nesmíte si také zapomenout vyzvednout port. Když si pak port vezmete, musíte se vrátit do šatny, protože jste tam s největší pravděpodobností zapomněli kapsičku na port. Když

90 MINUT PŘED PŘEDSTAVENÍM

jste toto zvládli, pak vezte, že na vás čeká zvučková, popřípadě choreografická zkouška. Také je důležité zkontrolovat si všechny rekvizity a rychlé převleky, jestli jsou tam, kde mají být. Rozepívání, rozmlouvání, opakování textu či různé rituály provádíte někdy v mezičasech. Když už jste tedy nalíčení, opotovaní a okostýmovaní, je záhodno udělat si rychlé selfičko, které nasdílíte na libovolnou sociální síť. A pak už na vás čeká zasloužená odměna v podobě třímínutového odpočinku před začátkem představení. Rozhodnutí, jestli si dát kávu, anebo si raději ještě rychle odskočit, je už jen na vás, ale obvykle nestihnete ani jedno z toho.

Hodina a půl je spousta času. Doma za tu dobu stihnete uvařit oběd anebo se podívat na pěkný film. V zákulisí je to nějak podezřele kratší, ale o to méně času pak zbývá na nervozitu a trému. A až tedy příště uvidíte zběsilého herce kolem půl šesté utíkat někde po Lidické, raději se mu vyhněte obloukem, protože s největší pravděpodobností – NESTÍHÁ!!!

Text: Luboš Goby,
foto: Nikol Wetterová

Příběhy lidí z hotelu

Píše se rok 1928. Během jednoho víkendu jsme v luxusním berlínském Grand Hotelu svědky pohnutých osudů několika hotelových hostů a zaměstnanců. Setkáváme se s velmi rozdílnými postavami, jejichž životy dávají dohromady mozaiku příběhu vyprávějícího o velkých snech, vášních, láskách, zklamáních, bolestech i smrti.

Jelizaveta Grushinskaya je proslulá baletka na svém posledním turné. Turné je poslední už po osmé. Stárnoucí baletka svádí boj sama se sebou, je si vědoma svých čím dál pokročilejších limitů, ale zároveň se nedokáže s jevištěm a obecněstvem rozloučit. Navíc na ni stále tlačí manažeri, kteří jsou na ní finančně závislí, naštěstí má ale i svou oddanou souputnici Raffaelu, která je jí upřímně oddaná.

Erik Litnauer je recepčním. Na jeho práci je závislá celá rodina. Jeho žena zrovna rodí a on nemůže opustit svou pozici v hotelu a jít ji navštívit do nemocnice. Zatímco plní všechna přání hotelových hostů, strachuje se o svou manželku a každou chvíli očekává zprávu o narození potomka.

Slečna Frieda Flamm alias **Flaemmchen** přišla do hotelu jako zapisovatelka pro generálního ředitele Preysinga. Práci u něj potřebuje, aby měla alespoň minimální příjem, ovšem její touhou je stát se herečkou, odjet do Ameriky a vybudovat si zářnou kariéru. Je pro to ochotna udělat opravdu všechno?

Baron Felix Amadeus Benvenuto von Gaigern je i přes velkolepé jméno především proslulý sukničkář. Dědic drobného titulu a obřích dluhů je pod tlakem svých věřitelů, a tak se navzdory své šlechtické cti uchyluje i ke krádežím. Jak daleko je až schopný při svých podvodech zajít? A je láska, kterou projevuje Jelizavetě skutečná nebo předstíraná?

Otto Kringerlein pracoval celý život jako účetní. Je žid. Za svůj těžký život naspořil peníze, které si rozhodl užít ubytováním v luxusním ho-

telu. Je totiž těžce nemocný, je si vědom toho, že jeho dny jsou postupně naplněny, a proto si chce na konci svého života vynahradit to, co dosud neprožil.

Doktor Otternschlag je vypravěčem celého příběhu, zpovzdálí sleduje všechno, co se kolem něj děje, komentuje osudy kolemjdoucích, sám je bývalý plukovník, těžce raněný v první světové válce, dosud trpící velkými bolestmi, které řeší velkými dávkami morfia.

A život jde dál. Hosté opouštějí hotel, většinou zlomení, zůstávají jim jen poslední zbytky naděje. Končí jedna velká epocha, druhá světová válka je za dveřmi, svět už nikdy nebude jako dřív. Ale dveře v hotelu se točí a točí...

Muzikál měl v New Yorku premiéru 9. listopadu 1989 a získal 12 nominací na cenu Tony. Konečný počet 1077 oficiálních repríz jej učinil nejúspěšnějším dílem Maury Yestona, kterého naši diváci znají i jako autora muzikálu *Nine* a *Titanic*.

V roce 1993 jej v režii Jozefa Bednárika a choreografii Libora Vaculíka uvádělo s velkým úspěchem bratislavské divadlo Nová scéna. Nyní jej v české premiéře uvádí Městské divadlo Brno v režii **Stanislava Slováka**, choreografii **Hany Kratochvilové** a překladu **Zuzany Čtverákové**. Scéna odrážející lesk a pompéznost hotelu vznikla v dílně **Jaroslava Milfajta** a nepřeberné množství dobových kostýmů vytvořila **Andrea Kučerová**. O hudební nastudování se postarají **František Šterbák** a **Emá Mikešková**.

V hlavních rolích se můžete těšit na **Markétu Sedláčkovou** nebo **Lucii Bergerovou** (Jelizaveta Grushinskaya), **Lukáše Janotu** nebo **Lukáše Vlčka** (Doktor Otternschlag), **Kristýnu Daňhelovou** nebo **Martu Matějovou** (Frieda Flamm), **Aleše Slaninu** nebo **Kristiana Pekara** (Baron), **Oldřicha Smysla** (Otto Kringerlein), **Jonáše Floriána** nebo **Ondřeje Halámka** (Erik) a mnohé další. **Česká premiéra proběhne 21. března na Hudební scéně.**

-kl-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ÚNOR 2020 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Kovářiková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

252. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 14. 1. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

PRO NIC ZA NIC

Eliška Skálová,

Marco Salvadori

SANTINIHO JAZYK

mysteriózní thriller

28. a 29. února 2020
na Činoherní scéně

Po zhlédnutí napínavého mysteriózního příběhu možná začnete v na první pohled obyčejných věcech spatřovat do té doby netušené skryté významy, stejně jako reklamní copywriter Martin Urmann. Zázitek z tohoto představení pro vás bude možná natolik silný, že dostanete neodbytnou chuť na fernetu, kterého si v hojnosti dopřává odborník na Santiniho Roman Rops. A možná budete mít strach vstoupit do barokních staveb stavitele Jana Blažeje Santiniho Aichela, jehož dvě epochální stavby se nacházejí přímo v blízkosti Brna. Zkrátka, *Santiniho jazyk* podle knižní předlohy Miloše Urbana vás rozhodně nenechá netečnými!

režie: Jan Brožek

Nejoblíbenější herečka:

1. Ivana Vaňková
2. Alena Antalová
3. Markéta Sedláčková
4. Andrea Zelová
5. Radka Coufalová

Nejoblíbenější herec:

1. Michal Isteník
2. Aleš Slanina
3. Dušan Vitázek
4. Petr Štěpán
5. Kristian Pekar

Nejoblíbenější inscenace:

1. Anna Karenina
2. Osmyčky
3. Rent
4. Poslední loď
5. Klapzubova jedenáctka